ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ALBERT DELPIT

Η ΝΙΣΣΑ

ΕΔΩ καὶ δυὸ χρόνια εἶχα πάει στὴν Περσία, κατ' ἐντολὴν τοῦ ὑπουργείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν, γιὰ νὰ μελετήσω τὰ ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα τῆς ἐπαρχίας 'Ιράκ — 'Αντζένι.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες διαμονὴ στὸ 'Ισπαχάν, ἐκεῖ πὸυ ἔκανα ἔφιππος τὸν περίπατό μου, βρέθηκα πίσω ἀπὸ ἕνα φορεῖο, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μεταφέρουν τὶς ἀρχόντισσες. Παρετήρησα ἀμέσως ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ ἦταν μέσα στὸ φορεῖο δὲν φοροῦσε φερετζὲ καὶ ξαφνιάστηκα. Μὰ δὲν ἦταν μόνο αὐτό. 'Η γυναῖκα αὐτὴ ἦταν φαίνεται πολὺ τολμηρή, γιατί ἀμέσως μόλις μὲ ἀντελήφθη, γύρισε πίσω τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι της καὶ μοῦ ἔριξε μιὰ φλογερὴ ματιά, ποὺ ὑποσχότανε πολλά.

Πέρασαν δυὸ μέρες καὶ διαρκῶς θυμόμουνα τὰ δυὸ μαῦρα λαμπερὰ μάτια της, ὅταν καὶ πάλιν ἀντάμωσα ἄξαφνα τὸ φορεῖο της στὸν ἴδιο δρόμο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἔκανα τὸν περίπατό μου πεζὸς καὶ δὲν ἤμουνα μόνος. Μὲ συνόδευε ὁ φίλος μου Μεχμὲτ 'Αγᾶς. 'Αμέσως ἀνεγνώρισα τὴν κυρία μὲ τὰ λαμπερὰ μαῦρα μάτια κι' ἐκείνη πάλι γύρισε τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι της καὶ μὲ γλυκοκύτταξε. Κι' ὅταν φτάσαμε κοντὰ στὴ γέφυρα Τζούφλα. τὴν εἶδα νὰ σκύβη ἔξω ἀπ' τὸ φορεῖο καὶ νὰ πετάη, χαμογελῶντας μου, τὸ μαντηλάκι της στὸ πεζοδρόμιο.

Μεθυσμένος ἀπὸ χαρά, ἔσκυψα καὶ σήκωσα τὸ μεταξωτὸ μαντηλάκι της, χαμογελῶντας της συγχρόνως ὅσο μποροῦσα πιὸ γλυκά.

'Ο συνοδός μου δὲν μοῦπε λέξι. Ὅταν ὅμως ἐπρόκειτο ν' ἀποχωριστοῦμε, μοῦ ψιθύρισε πολὺ σιγά :

—Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, πέταξε τὸ μαντηλάκι αὐτό, γιατί οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐμπόρου 'Αστούλλα, τοῦ ἀνδρὸς τῆς Νισσά, δὲν χωρατεύουν !... Ἢ θὰ σὲ σκοτώσουν ἢ θὰ σὲ κρεμάσουν ἢ θὰ σὲ πνίξουν.

—Κι' ἡ γυναῖκα ;... Κινδυνεύει κι' αὐτή ; Τὸν ρώτησα.

—Ἔ, αὐτὲς πειὰ δὲν τὶς πολυλογαριάζουμε στὸν τόπο μας !... Ἕνα ράψιμο στὸ σακκὶ καὶ πέταγμα στὸ ποτάμι !...

Καὶ χαμογελῶντας μυστηριωδῶς, ἔφυγε.

* * *

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἐνῶ καθόμουνα στὴν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου ποὺ ἔμενα, εἶδα ἄξαφνα πλάϊ μου μιὰ ταίσια μπαμπόγρηα, ἡ ὁποία μοῦ εἶπε μὲ τὰ κουρσαγγλικά της :

—Φαίνεται πὼς ἔχεις καρδιά, παλληκάρι μου !... Γι' αὐτὸ ἦρθα νὰ σοῦ προτείνω κάτι : 'Η νύχτα εἶναι σκοτεινή. Θὰ μὲ ἀκολουθήσης καὶ στὴ μέση τοῦ δρόμου θὰ μ' ἀφήσης νὰ σοῦ δέσω τὰ μάτια. Θὰ σὲ πάω σ' ἕνα ἀρχοντόσπιτο, ὅπου σὲ περιμένει μιὰ ὥμορφη κυρά !... Μὰ θὰ μοῦ κάνης ὅρκο πρῶτα ὅτι δὲν θὰ θελήσης νὰ μάθης σὲ ποιὸ σπίτι θὰ πᾶμε. Μοῦ τὸ ὁρκίζεσαι ;....

—Ναί, σοῦ τ' ὁρκίζομαι !... 'Απάντησα, λαχταρώντας νὰ γνωρίσω τὴν πανέμορφη Νισσά, μὲ τὰ λαμπερὰ μαῦρα μάτια.

Γιατί ἀμέσως σκέφτηκα πὼς σίγουρα δὲν μποροῦσε νάναι ἄλλη ἀπ' αὐτήν, ἐκείνη ποὺ θέλησε νὰ μὲ δεχτῆ στὸ σπίτι της.

Κι' ἀφοῦ πετάχτηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ δωμάτιό μου καὶ πῆρα ἕνα μικρὸ ρεβόλβερ ποὺ εἶχα, γύρισα πίσω καὶ τῆς εἶπα τῆς γρηᾶς :

—Πᾶμε !... Εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω.

* * *

Φτάσαμε στ' ἀρχοντικό. 'Η γρηὰ μοῦχε δέσει τὰ μάτια. Πατοῦσα ἀπάνω σ' ἕνα παχύτατο χαλὶ κι' ὁ ἀγέρας ποὺ ἀνέβαινα εἶχε μιὰ μεθυστικὴ μυρουδιά.

'Η γρηὰ μοῦ τράβηξε ἀπότομα τὸ μαντῆλι ἀπ' τὰ μάτια κι' ἐξαφανίστηκε, κλείνοντας πίσω τὴς μὲ δύναμι τὴν πόρτα, ἀπ' τὴν ὁποία εἶχαμε μπῆ.

Βρισκόμουνα μέσα σὲ μιὰ κάμαρα ἀρκετὰ μικρή, ποὺ τὴν μισοφώτιζε μιὰ λάμπα. Οἱ τοῖχοι ἦσαν στολισμένοι μὲ πολύτιμα χαλιὰ καὶ σὲ μιὰ γωνιά, μέσα σ' ἕνα μικρὸ καὶ παράξενο μαγκάλι, καιγόντουσαν μυρωδικὰ τῆς 'Ανατολῆς.

Σχεδὸν ἀμέσως ἄκουσα ἕναν ἐλαφρὸ θόρυβο πίσω μου καὶ γυρίζοντας εἶδα τὴν Νισσὰ μὲ τὰ λαμπερὰ ὄμορφα μάτια.

'Η Νισσὰ — θὰ ἤτανε μόλις δεκαεφτὰ ὥς δεκαοχτὼ χρόνων — μὲ τὰ ἐβένινα μαλλιά της πεσμένα στοὺς ὤμους της, μοῦ χαμογελοῦσε κι' ἔδειχνε μέσα ἀπ' τὰ βυσσινιὰ χείλη της δυὸ σειρὲς ὁλόασπρα κοφτερὰ δοντάκια.

Βλέποντάς την ἤρεμη καὶ τολμηρή, βρῆκα πὼς ὁ φίλος μου ὁ Μεχμὲτ 'Αγᾶς μοῦχε παραστήσει πολὺ τραγικὰ τὰ πράγματα.

Τῆς χαμογέλασα λοιπὸν κι' ἐγώ, κι' ἐκείνη μ' ἔπιασε τότε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μὲ κάθησε κοντά της στὸν καναπέ.

—'Ο ἄντρας μου ἔφυγε γιὰ τὴν Τεχεράνη, μοῦ εἶπε. Κι' ἔτσι μποροῦμε νὰ διασκεδάσουμε.

Κι' ἀμέσως χτύπησε τὰ χέρια της καὶ μᾶς ἔφεραν καφέ.

Ἄρχισε νὰ μιλάη τότε, μὲ μιὰ συγκινημένη φωνή, νὰ μοῦ λέη πόσο στενόχωρη ἦταν ἡ ζωή της καὶ πόσο ποθοῦσε μιὰ ἀλλαγή. Ὅσο μιλοῦσε τὰ μάτια της γινόντουσαν πιὸ παθητικὰ καὶ τὸ χέρι της ἔσφιγγε περισσότερο τὸ δικό μου. Σιγὰ - σιγὰ σύρθηκε κοντά μου καὶ ξαφνικὰ μ'ἀγκάλιασε μ' ὅλη τὴ δύναμί της κι' ἄρχισε νὰ μὲ φιλάη μὲ πάθος.

Τέτοια γλύκα, τέτοια φλόγα ἐρωτική, δὲν ξαναγνώρισα ποτὲ στὴ ζωή μου....

Ἄξαφνα ἡ Νισσὰ πετάχτηκε ἀπάνω κατατρομαγμένη. Εἶχε ἀκούσει ἕναν κρότο στὴν πλαϊνὴ κάμαρα. Καὶ μὲ μιὰ καταπληκτικὴ εἰκινησία καὶ δεξιοσύνη, ἁρπαξε ἕνα μαχαῖρι ἀπὸ μιὰ πανοπλία, ποὺ ἦτανε στὸν τοῖχο, τὸ ἔκρυψε στὸ μανίκι της, καὶ πρὶν φύγει, γύρισε καὶ μοῦ εἶπε :

—Περίμενε !...

Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ καὶ τράβηξα τὸ ρεβόλβερ μου, γιὰ νὰ εἶμαι ἕτοιμος γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Θυμόμουνα τὰ λόγια τοῦ φίλου μου. Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἄκουσα θόρυβο στὴ διπλανὴ κάμαρα, φωνές, ταραχή, κι' ἔπειτα σιωπή. Τότε ἀμέσως ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ἡ Νισσά. Ἤτανε κατακίτρινη. Στάθηκε, ἀκουμπώντας στὸν τοῖχο σὰν ἕνα ἄγαλμα, μὲ τὰ χέρια πίσω. Χαμογελοῦσε κι' ἔδειχνε τὰ μυτερὰ ἄσπρα δόντια της. Σὲ λίγο ἔκανε μερικὰ βήματα μέσα στὴν κάμαρα, χωρὶς νὰ πῆ λέξι. Μὰ εἶδα τὸ μαχαῖρι καὶ τὰ χέρια της νὰ εἶνε κατακόκκινα ἀπὸ αἷμα. Κι' ἄφησα μιὰ φωνὴ τρόμου :

—Θεέ μου !... Τί τρέχει ; τραύλισα.

'Η Νισσὰ πέταξε τὸ μαχαῖρι σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ μὲ μιὰ ἀφάνταστη ψυχραιμία μοῦ εἶπε :

—Ἤτανε ὁ ἄντρας μου. Θὰ μᾶς σκότωνε καὶ τοὺς δυό. Προτίμησα νὰ τὸν προλάβω. Ἔλα νὰ ρίξουμε τὸ πτῶμα στὸν ποταμό...

Ἔμεινα ἀκίνητος, κυττάζοντάς την μὲ τρόμο.

Τότε ἡ Νισσὰ μὲ κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο περιφρόνησι καὶ σηκώνοντας τοὺς ὤμους της, μοῦ εἶπε μ' ἕναν τόνο, ποὺ δὲν θὰ τὸν ξεχάσω ποτέ :

—Τί παράξενοι ποὺ εἶσαστε σεῖς οἱ Γάλλοι !....

Κι' ἀμέσως φώναξε μιὰ ὑπηρέτρια καὶ τὴν διέταξε ν' ἀνοίξη τὸ παράθυρο.

Ὕστερα, σὰν νὰ ἔκαναν κάτι τὸ ἐντελῶς ἀσήμαντο, σήκωσαν τὸ αἱμόφυρτο πτῶμα τοῦ 'Αστούλλα καὶ τὸ ρίξανε στὸν ποταμό....

'Η φοβερὴ αὐτὴ σκηνὴ ἦταν πολὺ ἀνατολίτικη γιὰ ἕναν Παρισιάνο, καὶ χωρὶς νὰ συλλογιστῶ τίποτ' ἄλλο, ἔφυγα τρέχοντας. Κι' ὅταν ἔφτασα στὸ ξενοδοχεῖο μου, κλείστηκα στὴν κάμαρά μου, ἀναθεματίζοντας καὶ τὴν Νισσὰ μὲ τὰ λαμπερὰ μαῦρα μάτια κι' ὅλες μαζὶ τὶς ὤμορφες τῆς 'Ανατολῆς, τῆς λάγνας καὶ παθητικῆς 'Ανατολῆς....

τυχία του, ἐπῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τῆς κάνη μιὰ τελευταία ἐρώτησι :

—Πῆτε μου, μίς, εἰλικρινῶς... Ἂν δεχόσαστε νὰ παντρευτῆτε ἕναν ἄνδρα, τί θὰ τοῦ ζητούσατε πρῶτ' ἀπ' ὅλα ;

—Τὰ λεπτά, σᾶς παρακαλῶ !....

Τὰ λόγια αὐτὰ εἶχαν βγεῖ ἄξαφνα ἀπ' τὰ κόκκινα χείλη τῆς μὶς Κόλμπυ. 'Η ὤμορφη νέα....ὀνειρευόταν δίχως ἄλλο ὅτι βρισκόταν στὸ ταμεῖο τοῦ «Σίμπερ Μάζον» καὶ φώναζε κάποιο πελάτη, ποὺ ξεχνοῦσε νὰ πληρώση τὸ λογαριασμό του...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως τὸ κεφάλι της ἔπεσε στὸ κενὸ κι' ἡ μὶς Κόλμπυ ξύπνησε τρομαγμένη κι' ἔτριψε τὰ μάτια της. 'Ο χρυσοθήρας ἀπὸ τὸ Βορρᾶ εἶχε γίνει ἄφαντος !...

—Μπᾶ ! ἔκανε. Μοῦ φαίνεται ὅτι κοιμήθηκα λιγάκι... Τί περίεργο !... Καὶ τί γίνηκὲ ὅραγε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ χρυσάφι ;...

Κι' ἔπειτα μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο, σὰν νὰ ὀνειρευότανε ἀκόμα :

—Τί κρίμα ! 'Ἦταν τόσο συμπαθητικός... Μὰ ἦταν ἀλήθεια τάχα ἢ μήπως τὸ εἶδα στ' ὄνειρό μου ;

Κι' ἡ μὶς Κόλμπυ, ὅπως ἦταν κουρασμένη, στήριξε πάλι τὸ κεφάλι της κι' ἀποκοιμήθηκε....

'Ο. ΧΕΝΡΥ

ΜΙΚΡΑ—ΜΙΚΡΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Ἕνα ἀμερικάνικο περιοδικὸ περιγράφει μιὰ παραδοξοτάτη χρονία νόσο, ἀπὸ τὴν ὁποία προσεβλήθη ἕνας δυστυχὴς 'Αμερικανός, 'Εδουάρδος Γκρὴν ὀνομαζόμενος. 'Η ἀρρώστεια αὐτὴ συνίσταται στὴ σκλήρυνσι τοῦ δέρματος καὶ στὸ σχηματισμὸ ἑνὸς πετρώδους στρώματος ἐπάνω σὲ ὅλο τὸ σῶμα τοῦ πάσχοντος. Οἱ γιατροὶ ὀνομάζουν τὴν ἀρρώστεια αὐτή, ἡ ὁποία εἶνε σπανιωτάτη, «ἀποστέωσι τῶν ἱστῶν». Ἤδη γύρω ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ δυστυχισμένου 'Αμερικανοῦ καθὼς καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ἐσωτερικὰ ὄργανα τοῦ σώματός του ἀρχίζει ν' ἀναπτύσσεται τὸ πετρῶδες ἐπίστρωμα, τὸ ὁποῖο θὰ τὸν ὁδηγήση στὸ θάνατο, ἀφοῦ καταστήσει τὸ σῶμα του σκληρὸ καὶ ἀλύγιστο σὰν ἄγαλμα ἀπὸ γρανίτη ! Χαρακτηριστικὸ σχετικῶς εἶνε ὅτι μονάχα τὸ πρόσωπο καὶ τὸ στῆθος τοῦ πάσχοντος δὲν ἔχει....ἀπολιθωθεῖ ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ διατηρεῖ ἀκόμη τὴν ἐλαστικότητά του καὶ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκκρίνη ἱδρῶτα.